

Els rituals familiars

«L'àvia Pepa és qui a casa ens deia molt sovint que la vigília de la felicitat era el dia més feliç»

En aquest ambient festiu, no ens oblidem mai de la vigília de felicitat | Pixabay

Dijous 22 d'abril, 17:30 hores. M'escapo un moment de casa: demà és el sant del *maromo*, i amb la filla gran hem decidit quin seria l'esmorzar que creiem que li faria més il·lusió. Així que agafo la moto per anar a una pastisseria concreta a comprar uns dònuts concrets. Faig cua. Mentre espero, un personatge emmascarat em saluda: és el meu germà! Acaba de sortir de la botiga per fer quelcom similar: demà també és el seu sant, i ha encarregat un succulent esmorzar per engegar el dia de celebració. Em pixo de riure i li dic que ens hem de fer una selfie per enviar-li a la família i sobretot, al papa: d'ell hem heretat aquesta tendència a celebrar-ho tot menjant. I té unes derivades importants: també ens ha encomanat aquesta capacitat de no tenir mandra i desviar-nos del camí si és per degustar quelcom especial. Per sort, el meu *maromo* s'ha adaptat molt de pressa i fàcilment a aquesta tradició familiar, i la nostra bombolla ho ha adoptat amb il·lusió.

Al vespre, també preparem la casa per la celebració: tenim unes banderoles guardades al calaix, i el ritual de qualsevol sant o aniversari de casa implica penjar-les el vespre abans. Ja ho veieu que estem entretinguts: ens agrada celebrar-ho tot. I ho fem amb unes banderoles que vam fer amb ma santa mare just abans que nasqués la filla gran (aquell dia vaig decidir que la gent traçuda que fa coses a mà i les ven, no té preus elevats, perquè la feinada que hi ha al darrere, no ens la podem imaginar).

Com es creen tots aquests rituals? Quan s'estableix la dinàmica? Sovint són coses que creem com una anècdota la primera vegada, i que després les repetim perquè ens han agradat. I sense ser-ne gaire conscients, establim com a indispensables. Per exemple: a casa tenim la fortuna

que els Reis Mags sempre es preocupen pel nostre esmorzar, i ens porten melindros. Sempre és el regal que obrim primer, i anem menjant melindros mentre obrim els regals. O a l'estiu, que hi ha un matí que ens n'anem a esmorzar bikinis a un bar concret, just davant del mar. Microrituals familiars, alguns de nous, d'altres heretats o inspirats en les nostres infàncies.

De fet la meva àvia, l'àvia Pepa, és qui a casa ens deia molt sovint que la vigília de la felicitat era el dia més feliç. I és un credo que ens ho hem fet nostre i estem mirant d'adoctrinar a les noves generacions: felicitem les vigílies de l'aniversari, i si estem inspirats, fins i tot les avant vigílies. És allò d'anar fent boca, i allargar-ho al màxim. I així és com m'adono que a casa, ara també, és una mica així: penjar banderoles, buscar dònuts, pensar en un sopar que ens entusiasmi a tots, embolicar alguna cosa o fer alguna obra d'art... En resum, pensar de com fer el dia especial. I en aquest ambient festiu, no ens oblidem mai de la vigília de felicitat, perquè els dies feliços s'encomanin. I vosaltres, quins rituals familiars teniu?